

[Kristen Amby.]

sagfører Hasle — de Konservatives Ord-
fører —,
min gode Ven og Kollega,

„spurgte forleden Justitsministeren i Folketinget, hvordan det gik med den tredje Værnemagerlov. Hasle ved saa udmærket godt, hvordan det staar til. Da det illegalt udarbejdede Forslag til Loven i sin Tid blev foreslaaet, satte baade Hasle og hans Partis Ministre sig imod det.“

Jeg vidste paa Forhaand, at det var Løgn, ikke blot en Usandhed, men en Løgn, men naturligvis spurgte jeg for en Sikkerheds Skyld det ærede Medlem Hr. Henning Hasle: Hvad er det for noget? „Jeg kender overhovedet intet dertil, det er Opspind fra Ord til andet!“

Det skriver et Regeringsblad, efter at det først Dagen forud er kommet med Rygter, et Blad, der har en Minister, som har saa nær Tilknytning til Bladet, at Redaktionen tit sidder nede i Kirkeministeriet i Stedet for i Store Kongensgade — men lad det nu være, hvad det være vil.

Men Dagen efter kommer man og bringer det, der først var Rygter, til Torvs som Sandhed. Nu er det fastslaaet i Offentlighedens Bevidsthed, hvordan Politikerne er — det er jo Politikerne i al Almindelighed, man angriber: Udrensningen er der Uenighed om i Regeringen. Og saa kommer naturligvis ogsaa Virkningen, og det er den, man tilsigter. Den kommer i det tredje Nummer af Bladet, Nummeret for Fredag den 24. August. Dø er man mere forsigtig formelt, idet man tager et Interview med, hvad er det nu han hedder, Ingeniør Dr. Ostenfeld. Dette Interview siger mange Ting om Værnemageriet, men det siger een Ting, som vedkommer os her:

„Jeg forstaaer overhovedet ikke, hvad Politikerne paa Rigsdagen kan have imod den Lovgivning, Frihedsbevægelsen ønsker. Der er i hvert Fald ingen saglige eller samfundsmæssige Grunde til at holde Haanden over Værnemagerne.“

Ja, nu har endelig Perfidien, Løgnagtigheden, Kirkeministerens Blads løgnagtige Journalistik virket efter sin Hensigt. Hvis vi havde haft et Oppositionsparti her i Salen. (Afbrydelse). Ja, men hvis de Herrer sad paa Oppositionsbænken — jeg vil ikke sige, jeg kunde forstaa det, for jeg forstaaer ikke den Form for Angreb, men saa var det maaske rent logisk at forstaa. Men det er Folk, der sidder i Regeringen, der tillader en Journalistik af denne Art. Det er goebelsk Journalistik, det er dette, som ned-

kalder retsindige Demokraters Foragt, naturligtvis.

Og for at det rigtigt skal udbygges, saa siges der naturligvis i et af det samme Blads Numre, hvordan „vi“ forholder os til dette. Om Dansk Samlings Stilling er der ingen Tvivl, Kirkeministeren er nemlig hørt i samme Sag, og det er ham, der i et Interview i Forbindelse med en journalistisk Udredning af disse Forhold giver sin Udtalelse i Bladet for den 22. August:

„Den eneste Minister, der offentligt har udtalt sig klart om Problemet, er Arne Sørensen, der i et Interview til „Morgenbladet“ i sidste Uge udtalte:

„Der er ogsaa et andet Punkt, hvor vi . . . ikke vil bøje os. Det drejer sig om det „tilbørlige“ Værnemageri, altsaa Arbejde udført af Folk som Ingeniør T. K. Thomsen o. lign. Der maa efter vor Opfattelse vedtages en Lov om Tilbagebetaling af disse Menneskers Fortjeneste ved det tyske Arbejde. Andre Kredse tænker sig Sagen ordnet ved en almindelig Beskatning, som i lige Maade vil ramme dem, der har sagt Ja til Tyskerne, og dem, der med Fare for deres Liv og Ejendom har sagt Nej.

Det vil vi ikke være med til, men vi haaber endnu paa at kunne overbevise de andre.“

Ja, gemenere har jeg aldrig set i det offentlige Liv. Det offentlige Liv har tidligere somme Tider været plettet, men dog aldrig i den Udstrækning som her. Man sidder i en Regering, man forhandler om Tingene — det, man har forhandlet, forstaaer jeg, er det rent saglige, hvordan skal vi gribe det an med Hensyn til de økonomiske Værnemagere. Man har tænkt paa forskellige Udveje, men alle har været enige om, at de skal rammes, og deres Fortjenester skal tages fra dem. Det har der overhovedet ingen Tvivl været om. Men nu skal det stilles op saaledes, at kun „vi“ er de retfærdige, alle de andre — og det er naturligvis af partipolitiske Grunde, det siges jo indirekte, det er fordi Hasle skal være Forsvarer for en af dem, og den Slags Ting — er imod.

Jeg synes snart, det var paa Tide, at de Herrer forføjede sig ud af Ministeriet. (Hør!). Det kan jo være, at Forholdet maa taales lidt endnu, men ikke længere end til den Dag, hvor vi skal ud til Valg. Vi har ogsaa Røst at tale med. „Morgenbladet“ skælder os — de gamle Partiers Politikere — ud for, at vi ikke har været med i Modstanden og Kampen mod Tyskerne. Vi har ikke ment, det var vor Opgave i Dag at give hinanden nationalt Stempel. Vi kendte hin-